

בהן, מאיר

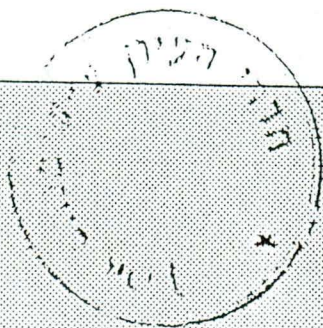

בן שלמה ושמחה. נולד ביום י"ח במרחשון תש"ח (1.11.1947) באוגדה אשר במרוקו. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1956 ומאיר אז בן שמונה. אחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי "ענף החיים" שבירושלים החל ללמוד בבית-ספר תיכון, אולם כעבור שנה נאלץ להפסיק את לימודיו ולעבור ללימודי-ערב כדי לעבוד בשעות-הבוקר כפקיד ועל-ידי-כך לסייע לפרנסת הבית. בשעות-הפנאי, הירבה לעסוק בספורט. גויס לצה"ל במאי 1966 והתנדב לחיל-הצנחנים. כאשר נודע להוריו על התנדבותו זאת הם התרעמו עליו אך הוא הסביר להם בצורה ברורה: "כל אדם צריך למות ולכן אל תפחדו אם אמות בקרב". ועוד הוסיף "אם אני לא אתנדב לצנחנים בגלל התנגדותכם — כי אז מי ילך? בסופו של דבר לא יהיו כלל מתנדבים לצנחנים". בפעולת סמוע נפצע מאיר והוריו הקשישים דרשו ממנו לבקש העברה מיחידתו אולם הוא סירב. מאיר היה תמיד מוכן להתנדב לכל דבר ומרוב מסירותו להגרים וכדי למנוע מהם דאגה לא היה מרבה לספר להם דבר. לפני שמלאה שנה לשירותו הסדיר פרצה מלחמת ששת הימים ובקרב שהתחולל במשלטי שיך-זוויד שבסיני ביום הראשון לקרבותיה, הוא כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967) נפל. הובא לקבורה בבית-הקברות לשעת-חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. לאחר נפלו צדין מעשה המופת שלו לשבח על גילוי אומץ-לב.

כהן מאיר ז"ל

נולד במרוקו ב-1947. עלה לארץ ב-1956. למד בביה"ס "ענף החיים" ובבית חינוך ערב בירושלים * בקרב על כפר שאן בגזרת רפיח חסל בררנ"ט סנק מצרי ומשאית אויב שהובילה חיילים.

ברנ"ט מול טנק

ב-1948 נולד רב"ט מאיר כהן במרוקו. ב-1956 — עלה לישראל. ב-1966 — גויס לצה"ל והתנדב לצנחנים. ב-13 בנובמבר 1966 עלה על זחל"ם, חצה את קו שביתת הנשק והגיע לסמוע. ב-5 ביוני 1967 עלה על זחל"ם ובעשר בבוקר חצה את הקו הירוק בכיוון רפיח. בשעה אחת בצהריים באותו יום היתה גופתו המפוחמת מוטלת בצד גוויות מרוסקות בזחל"ם המחויץ, בין משוכות הצבר של כפר שאן.

החבר'ה בצנחנים, שעשו אתו 11 חודש בטירונות, בקולס המ"כים, במסעות, בניוטים ובמארבים, לא ידעו הרבה על עברו של הבחור השחרר, לא ידעו על הבעיות הרבות וקשיי הפרנסה בבית הדל בשכונת אברטור שבירושלים.

"הכרנו אותו כבחור שעסק הרבה בספורט; שחיבב דיסקוטקים ונערות. הוא היה נער שקט ועם זאת אהב לעשות שמח. היה חייל מצויין, בעל כושר לא רגיל ואדם טוב מאד", מספר רב"ט שלום איצקוביץ, שלא נפרד ממאיר מימי הטירונות הראשונים ועד לאותה שנייה בה ביתק הפגז הקטלני את דופן הזחל"ם.

"חצינו את הגבול בשעה עשר בבוקר. הכוח שלנו, שהשתייך לאוגדה של האלוף טל, היה מורכב מגדוד צנחנים ומפלוגת פטרוניס. אנחנו עקפנו את המערך המבוצר של המצרים, כשאנו עוברים מדרום לו, בדיונות. התקדמנו במהירות בשטח חולי. היו דיונות ושוב דיונות. ראינו בדואים נוטשים את אהליהם ונמלטים. פה ושם נורו לעברנו יריות, וצרוורות בודדים. חיילים ואזרחים שהיו פזורים בשטח צלפו עלינו לפרקים, אך לא היתה התנגדות רצינית. כל הזמן ציפינו למגע הממשי, האיום אולי, עם האויב המצרי. לפני המל"חמה, לאחר שסיפרו לנו על הכוח העצום שניצב מולנו, בגודל של כמה חטיבות חי"ר ושריון, היינו יושבים ומנסים לתאר לעצמנו כיצד זה יהיה. אבל אף אחד לא פחד, אף אחד. עכשיו היינו מתקדמים מערבה. ידענו כי הפעם זה 'על באמת'. לא היה פחד, אבל היתה מין הרגשה סתומה; מין מועקה".

טנק ומשאית

בזחל"ם היו 11 חיילים: המ"פ, סרן גיורא איתן; הסמ"פ סגן יצחק גרוס; מאיר כהן — רנ"טיסט; יעקב מנסס — רגם; נעים — נהג; שלום איצקוביץ — בזקאי; דוד חבילביצקי — עוזיסט; דוד סלע — עוזיסט; יצחק דגן — קשר; יצחק חליבה — מקלען; אודי ברשקובסקי — מקלען.

בשעה 12 בצהריים, לאחר התכתשויות זעירות לאורך הדרך נמצאו בעורפם של המצרים שברפיח ו"חתכנו" אל כביש רפיח — אל-עריש. באופן הסתמנו בתיו הנמוכים של כפר שאן. כאשר התקרב טור הזחל"מים והטנקים לכפר, נתקל לפתע במכת אש חזקה. גודל טנקים טי-34 וסטאלין מצריים, שהיה פרוש בין בתיו של הכפר ובשוליו, הנחית פגזים רבים לעבר השריון הישראלי. דקות מעטות לאחר-מכן הצטרפו לדו-קרב הרועם תותחי נ"ט.

הטור התפרס בשטח הפסוניהם נכנסו לעמדות ירי והפגזו את הכפר. עתה נעו בדרך העפר, המוליכה ללבו של הכפר, שני זחל"מים ואחריהם פסוניהם. בזחל"ם הראשון היה סרן גיורא איתן.

נזכר שלום, הבזוקאי: "כמאה מטרים לפני הכפר פנה הזחל"ם השני שמאלה ואילו אנו סטינו ימינה, עם הדרך, ובעקבותינו הפסוניהם. התקדמנו בזהירות, מנסים לאתר את מקורות האש. עברנו בתי אבן אחדים. לפתע ראינו תנועה חשודה מצד שמאל. בבת אחת תפשו כולם את גודל הסכנה. היה זה טנק טי-34, שהתמקם בין הבתים. בינינו הפרידו 15 מטרים בסך-הכל. הטנק החל מצדד את תותחו. הבנתי פתאום, כי אם לא נקדים אותו, כולנו מחוסלים. גיורא צעק: "נ"ט! נ"ט!" ואז ראיתי את מאיר כהן, הרנ"טיסט, מזנק מצידו הימני של הזחל"ם לצידו השמאלי. הוא נאחז בדופן, התרומם, כשפגל גופו העליון בלתי מוגן, איזן את הרנ"ט וירה. הוא הקדים את המצרי בחלקיק שניה.

"הפצה פגעה במיכלי הדלק, והעלתה את הטנק בלהבות. עשן התרומם לגובה רב. אני זוכר שחשבתי, שאם ימשיך מאיר לירות בדיוק רב כל כך עשויה התחמושת שלו להספיק לו לכל המלחמה. אבל לא היה זמן להתפעל. ידעתי, כי הקרב האמיתי החל רק עכשיו.

"הזחל"ם המשיך להתקדם, כשהוא מותיר מאחור את הטנק העשן. עברנו מרחק קצר. הדרך החלה מתעקלת לצד שמאל. שמעתי מישהו צועק: 'משאית!' הסתכלתי לצד ימין וראיתי משאית מצרית ובה חיילים עומדת במדרון גבעה, במרחק 30 מטר מאתנו. כולם החלו לדפוק עליה. ואז ראיתי שוב את מאיר כהן בפעולה. הוא חזר לצידו הימני של הזחל"ם, כיוון בשלווה לעבר המשאית וירה פצה אחת. פגיעה בול! הפצה חדרה לתא. הנהג ותוך שניות מעטות בערה המשאית.

"אני זוכר שהיינו שמחים והרגשנו הקלה והתפרקות. היו שצווחו בהתלהבות. אלה שנמצאו ליד מאיר טפחו על גבן. גם גיורא מילמל בשביעות רצון. הרגשנו שהולך לנו במלחמה הזאת."

ארבעים מטרים מהטנק

"פתאום שמעתי התפוצצות עצומה, ממש לידי. אש כתומה הבהיקה ליד עיני ועשן שחור המם והחניק אותי. הרגשתי שאני נשרף. הייתי מוכה הלם, לא ידעתי מה קורה, אבל פעם בי רצון אדיר לחיות. ניסיתי לקפוץ החוצה כדי להתרחק מהאש שחרכה את בשרי, אך כנראה קפצתי במקום. שמעתי כיצד התחמושת שבזחל"ם מתפוצצת,

"מיהרתי אל הזחל"ם — והזדעזעתי. בקושי אפשר היה לזהות את האנשים, שרק לפני דקות אחדות שוחחתי אתם. מאיר כהן, דוד חבילביצקי ויצחק חליבה היו הרוגים; דוד סלע היה חרוך בכל חלקי גופו. יצחק דגן נכווה קשות בפניו וספג שני כדורים בידו. היתר נעלמו.

"היחיד מבין הניצולים שחיינו היו בסכנה מיידית היה גיורא, אשר איבד דם בכמויות עצומות. מצבו היה אנוש. בינתיים הגיע הזחל"ם השני, אשר הספיק בינתיים לטהר את בתי הכפר ואת מטע השק"דים. הם העלו את גיורא על אלונקה ויצאו לחפש עזרה. אבל לפני שהגיעו לתחנת החר"פ כבר היה גיורא איתן מת; בינתיים הגיעו גם נעים, אודי ויעקב, אשר לא נפגעו כלל בהתפוצצות הפגז וקפצו מן הזחל"ם בטרם ייפגעו בהתפוצצויות התחמושת. מישהו אמר: 'תראו את מאיר כהן. הוא נמצא ארבעים מטרים בלבד מן הטנק והמשאית שחיסל'.

"התחמושת של מאיר אכן הספיקה לכל המלחמה שלו."

על אומץ לבו בקרב על כפר שאן מוענק לרב"ט מאיר כהן ציון לשבח מאת הרמטכ"ל.

אריה אביר